

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

*Pinocchia dopadne sedlák a donutí ho, aby mu dělal
blídacího psa u kurníku*

Jak si dovedete představit, Pinocchio se dal do pláče, naříkal a prosil. Ale plakal a křičel marně, protože nikde kolem nebyly vidět žádné domy a po cestě neprošla živá duše.

Mezitím se setmělo.

Panáček už – trochu proto, že mu past drtila holeně, a trochu strachem, že zůstane sám a potmě mezi poli – pomalu omdlával. Když tu najednou uviděl, jak mu nad hlavou prolétla světluška. Zavolal na ni:

„Ach světluško, byla bys tak hodná a vysvobodila mě z mého trápení?“

„Ubohý chlapče!“ odpověděla světluška a soucitně si ho prohlédla. „Jak to, že máš nohy sevřené v těch ostrých železech?“

„Šel jsem na pole, abych si natrhal pár hroznů tohoto muškátového vína, a...“

„Ty hrozny byly tvoje?“

„Nebyly.“

„A kdo tě tedy naučil brát si cizí věci?“

„Měl jsem hlad.“

„Hlad, chlapče můj, není dobrým důvodem, abychom si přivlastňovali věci, které nám nepatří.“

„To je pravda! To je pravda!“ vzlykal Pinocchio. „Vždyť já už to příště neudělám.“

V té chvíli rozhovor přerušily sotva slyšitelné zvuky blížících se kroků. Byl to sedlák, který se přišel po špičkách podívat, jestli se do nastražené pasti nechytla některá z kun, co mu v noci chodily na kuřata.

A nemohl věřit svým očím, když pod pláštěm vylovil lucernu a zjistil, že místo kuny se do pasti chytil malý kluk.

„Ty jeden zlodějíčku!“ řekl sedlák rozzlobeně. „Tak to ty mi chodíš na slepice?“

„Já ne, já ne!“ volal plačící Pinocchio. „Já jsem si zaskočil na pole, jen abych si natrhal pár hroznů!“

„Kdo krade hrozny, klidně ukradne i kuřata. Jen počkej, já dám ti za vyučenou, že na to do smrti nezapomeš.“

Otevřel past, popadl panáčka za límec a odnesl si ho domů jako neodstavené jehně.

